

בס"ד

עבודת קודש

במשניות פסחים

פרקים: ד' ה'

3

צדיק'ל! לפניך שאלות, (זהירות, הן קצת מטעות), כתוב לידן כן או

כו או לא!

	האם עשיית מלאכה בערבי פסחים לאחר חצות, תלוי במנהג המקום?
	האם עשיית מלאכה בערבי פסחים לפני חצות, תלוי במנהג המקום, גם לדעת חכמים במשנה ה'?
	האם ההולך ממקום שעושים בו מלאכה לפני חצות למקום שאין עושין, מותר לו לעשות?
	האם ההולך ממקום שאין עושים בו מלאכה לפני חצות למקום שעושין, מותר לו לעשות?
	האם הבנת למה המשנה אומרת כאן: "ואל ישנה אדם מפני המחלוקת"?
	האם האוכל פירות שביעית שגדלו במקום ששם עדיין לא כלו, חייב לבערם?
	האם המוליך פירות שביעית ממקום שכלו למקום שלא כלו, חייב לבערם?
	האם לרבי יהודה במוליך פירות שביעית ממקום שכלו למקום שלא כלו, חייב לבערם?
	האם מכירת בהמה גסה לגויים תלויה במנהג המקום?
	האם סיבת האיסור במכירת בהמה גסה לגויים, היא בגלל הלכות שבת?
	האם עגלים וסייחים שלמים אסור למוכרם לכו"ע?
	האם עגלים וסייחים שבורים אסור למוכרם לכו"ע?
	האם סוס מותר למוכרו לכו"ע?
	האם "מקום שנהגו לאכול צלי בלילי פסחים" וכו', הכוונה על קרבן פסח?
	האם הדלקת נר ביוהכ"פ בביהכ"ס ובביהמ"ד ובמבואות האפלים, ולחולים, תלוי במנהג המקום?
	האם לת"ק מותר לאדם שאינו ת"ח שלא לעשות מלאכה בתשעה באב, במקום שעושין מלאכה?
	האם לת"ח אסור לעשות מלאכה בתשעה באב, גם במקום שעושין מלאכה, לכו"ע?
	האם ב"ש וב"ה חולקים בדינם של בני יהודה?
	האם המדובר במשנה ו' הוא אפילו במקום שאין נוהגים לעשות מלאכה בער"פ?
	האם לרבי מאיר שמתיר להמשיך במלאכה בי"ד כשהתחיל קודם י"ד, זה דווקא במלאכה שהיא לצורך המועד?
	האם הרצענים מותרים לעשות מלאכה בער"פ עד חצות, לכו"ע?
	האם סיבת ההיתר להושיב את התרנגולת בשוכך על הביצים בי"ד, היא משום שאינה מלאכה גמורה?
	האם הדין של "תרנגולת שברחה, שמחזירין אותה למקומה, ואם מתה" וכו', הוא דווקא בי"ד?
	האם גורפין מתחת רגלי בהמה במועד?
	האם מותר בי"ד להוליך ולהביא כלים מבית האומן, אע"פ שאינם לצורך המועד?
	האם כל הששה דברים שעשו אנשי יריחו היו שלא ברצון חכמים?

	האם אנשי יריחו היו אומרים אחרי הפסוק של שמע: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ?
	האם בירקות יש דין להשאיר פאה ?
	האם חזקיה המלך היה אביו של אחז ?
	האם כל הששה דברים שחזקיה המלך עשה היו שלא ברצון חכמים ?

צפנת פענח

לכו"ע = _____ וכו' = _____ בביהכ"נ = _____
 _____ ובביהמ"ד = _____ ביוהכ"פ = _____
 _____
 לת"ק = _____ ת"ח = _____ ב"ש = _____
 _____
 וב"ה = _____ בער"פ = _____ אע"פ = _____
 _____

- על פרק ה'-

בס"ד

צדיק'ל! לפניך שאלות, (זהירות, הן קצת מטעות), כתוב לידן כן או

כן או לא!

	האם בשבת מותר להקריב קרבנות של נדרים ונדבות ?
	האם בגלל התשובה על השאלה הקודמת, משנים את זמן הקרבת התמיד של בין הערביים בשבת ?
	האם כשחל ער"פ להיות בער"ש, התמיד נשחט בשבע ומחצה וקרב בשמונה ומחצה ?
	האם את קרבן הפסח מקריבין תמיד אחר התמיד של בין הערביים ?
	האם מעיקר הדין היה צריך להקריב כל יום את קרבן התמיד כמו בער"פ שחל להיות בער"ש ?
	האם משחיטת הקרבן עד הקרבתו צריך בכל אופן שעה שלימה ?
	האם הדין של פסח שפסול בגלל שעשאוהו שלא לשמו, הוא דווקא כשבכל העבודות חשבו לעשותם שלא לשמו ?
	האם שלא לשמו הוא דווקא כשחשבו להקריבו לשם שלמים ?
	האם "לערלים" הכוונה על גוים ?
	האם ייתכן ששוחט את הפסח שלא למנויו, והקרבן יהיה כשר ?
	האם השוחט את הפסח קודם חצות, יש אפשרות להתיר את הקרבן ?
	האם השוחט את הפסח קודם התמיד, יש אפשרות להתיר את הקרבן ?
	האם התשובה על השאלה הקודמת היא דווקא בזרק את הדם לאחר התמיד ?
	האם לת"ק ולר"ש, השוחט את התמיד של בין הערביים על החמץ, עובר בלא תעשה ?
	האם יש מ"ד שסובר שהשוחט בי"ד את קרבן התמיד של שחר על החמץ, עובר בלא תעשה

	?
	האם בשוחט את הפסח שלא לשמו על החמץ בער"פ, עובר על לא תעשה לכו"ע ?
	האם לר"ש, יש הבדל בדין בקרבן הפסח ששחטו במועד על החמץ, אם הוא לשמו או שלא לשמו ?
	האם לר"ש, יש הבדל בדין בשאר זבחים ששחטם במועד על החמץ, אם הם לשמו או שלא לשמו ?
	האם לר"ש, יש הבדל בדין בקרבן חטאת ששחטו במועד על החמץ, אם הוא לשמו או שלא לשמו ?
	האם הלויים תוקעין ומריעין ותוקעין בשעת הקרבת הפסח ?
	האם כל הבזיכים שהיו עבור הדם של קרבנות הפסח היו משל זהב ?
	האם שחיטת הפסח כשרה בזר ?
	האם קבלת הדם וזריקתו הם דווקא ע"י הכהן ?
	האם בקרבן הפסח נותנים שתי מתנות שהן ארבע ?
	האם היו חייבים לומר את ההלל פעמיים עבור כל כת ?
	האם בער"פ שחל להיות בשבת, היה הבדל בדיני הקרבת הפסח ?
	האם המחלוקת בין רבי יהודה לחכמים בדם התערובות הוא האם דם מבטל דם ?
	האם היה מספיק מקום על האונקליות עבור כל מקריבי הפסח, לתלותו ולהפשיטו מעורו ?
	האם לכו"ע בארבעה עשר שחל להיות בשבת לא היו מביאים את המקלות ?
	האם הדין של הסיפא במשנה י' הוא בכל שנה ושנה ?

צפנת פענח

ער"פ = _____ . בער"ש = _____ . לת"ק = _____

_____ .

ולר"ש = _____ . מ"ד = _____ .

לכו"ע = _____ . ע"י = _____ .

מד"ט

הרב דוגמא! לפניך טבלת "מעשה דין טעם".
השלת ליד כל מעשה את הדין והטעם לפי מחסני המילים להבנתה

- על פרק ד' -

המעשה	הדין	הטעם	מישנה י'
עשיית מלאכה בערבי פסחים - אחר חצות	אסור מדרבנן	כיון שכל ישראל מקריבין את קרבן הפסח, עשאוהו כיום טוב, וגם היום שאין מקריבין את הפסח, נשאר איסורו.	
עשיית מלאכה בערבי פסחים - לפני חצות	התנא דמשנה א' סובר שזה תלוי במנהג המקום	במקום שאין עושין, הטעם הוא, שלא יהא טרוד במלאכה וישכח ביעור חמץ ושחיטת הפסח ואפיית מצה של מצוה, ובמקום שעושין לא חששו לכך.	

	<p>אם הוא הולך ממקום שאין עושין למקום שעושין, אף שתמיד אומרים: "אל ישנה אדם", הוא דווקא כשיהיה מכך מחלוקת, שיאמרו שהוא בא להיות צדיק יותר מבני המקום, אבל כאן אין אומרים כך, משום שכאן, כשרואים אותו מתבטל ממלאכתו אפשר לחשוב שסתם אין לו מה לעבוד.</p>	<p>נותנין עליו חומרי מקום שיצא משם וחומרי מקום שהלך לשם, כלומר, שאסור לו לעשות מלאכה בכל אופן</p>	<p>ההולך ממקום שעושין מלאכה למקום שאין עושין מלאכה, או להיפך</p>
ישנה	<p>משום שהוא סובר שגם כאן נותנין עליו חומרי מקום שיצא משם וחומרי מקום שהלך לשם.</p>	<p>לתנא קמא: חייב לבער</p>	<p>המוליך פירות שביעית ממקום שכלו להיות שבשדה, למקום שלא כלו להיות שבשדה, וכן להיפך</p>
	<p>בהולך ממקום שלא כלו למקום שכלו, יכול לומר לזה שאומר לו שצריך לבער: "צא והבא לך אף אתה" פירות מהמקום שעדיין לא כלו.</p>	<p>לרבי יהודה: אינו חייב לבער</p>	
ישנה	<p>משום שהחמירו על עצמם, שמא יבואו למכור גם בהמה גסה.</p>	<p>מעיקר הדין מותר, רק יש מקומות שנהגו שלא למכור</p>	<p>מכירת בהמה דקה לגוים</p>
	<p>יש אומרים: שמא יבוא להשאל ולהשכיר, והנכרי יעבוד עמה בשבת, ואדם מצווה על שביתת בהמתו.</p> <p>ויש אומרים: פעמים שמוכרה לה בערב שבת עם חשכה, וצועק לה הישראל כדי שתלך לפני הקונה והיא מכרת קולו והולכת בגללו, ונמצא שהוא "מחמר" אחר בהמתו בשבת.</p>	<p>אסור</p>	<p>מכירת בהמה גסה לגוים</p>
	<p>משום שגזרינן קטנים אטו גדולים.</p>	<p>אסור</p>	<p>מכירת עגלים וסייחים לגוים</p>
	<p>משום שגזרינן שבורה אטו שלימה.</p>	<p>לתנא קמא: אסור</p>	<p>מכירת בהמה גסה שבורה לגוים</p>
	<p>משום שסובר שכיון שאינה בת מלאכה לעולם, לא יבואו לטעות על שלימה שמותרת.</p>	<p>לרבי יהודה: מותר</p>	
	<p>משום שסוברים שלפעמים הם נושאים בעלי חיים, והוי משא, שבהם אין אומרים החי נושא את עצמו.</p>	<p>לתנא קמא: אסור</p>	<p>מכירת סוס לגוים</p>
	<p>משום שסובר שסוס אינו עומד למלאכה אלא לרכיבת אדם, ורכיבת אדם אינה נחשבת משא, משום שהחי נושא את עצמו.</p>	<p>לבן בתירא: מותר</p>	
<p>אלו שנהגו שלא לאכול, משום שנראים כאוכלים קדשים בחוץ</p>	<p>מקום שנהגו לאכול - אוכלין, מקום שנהגו שלא לאכול - אין</p>	<p>אכילת בשר צלי בלילי פסחים חוץ לירושלים</p>	<p>ישנה</p>

(שנראים כאוכלים קרבן פסח מחוץ לירושלים).	אוכלין	(שלא מבשר קרבן פסח)	
אלו שנהגו שלא להדליק, משום עינוי, אך, בבתי כנסיות וכו' מדליקין, משום שזה צורך חשוב.	מקום שנהגו להדליק - מדליקין, מקום שנהגו שלא להדליק - אין מדליקין, ובכל מקום מדליקין בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובמבואות האפלים, ועל גבי החולים	הדלקת נר בלילי יום הכיפורים	
אלו שנהגו שלא לעשות, הוא משום שלא יסיחו דעתם מאבילות.	מקום שנהגו לעשות - עושין, מקום שנהגו שלא לעשות - אין עושין	עשיית מלאכה בתשעה באב	
שלא יסיחו דעתם מאבילות.	לתנא קמא: בכל מקום תלמידי חכמים בטלים		
אף שתמיד אין נותנין לפשוטי עם להתנהג כתלמידי חכמים, משום דמחזי כיוהרא (גאוה), אך, כאן, אין בולט הדבר שהוא מתנהג כתלמיד חכם, כיון שהרואה אותו בטל ממלאכתו אומר שהוא בטל משום שאין לו מלאכה.	לרבן שמעון בן גמליאל: לעולם יעשה אדם עצמו תלמיד חכם (ואפילו פשוטי עם מותר להם שלא לעשות מלאכה)	עשיית מלאכה בתשעה באב - לתלמידי חכמים	י"ג עשרה
הם סוברים שאין הדבר תלוי ב"מנהג" המקום, אלא שביהודה "התירו" לעשות מלאכה, ובגליל "אסרו".	לחכמים (דמשנתינו): ביהודה היו עושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות, ובגליל לא היו עושין כל עיקר (בכלל)	עשיית מלאכה בערבי פסחים - לפני חצות (המשך ממשנה א')	
כמו בשאר ימים טובים שאסורים בעשיית מלאכה בלילה, שכן הלילה הולך אחר היום.	בית שמאי: אוסרין	עשיית מלאכה בליל י"ד - בגליל	
כי הוא דומה לתעניות דרבנן, שהיום אסור באכילה ובלילה מותר.	בית הלל: מתירין עד הנץ החמה		
כיון שהוא לצורך המועד, יכול לגמרה אף כשאין מנהג המקום לעשות מלאכה.	במקום שנהגו לעשות מלאכה מותר בכל אופן, ובמקום שנהגו שלא לעשות מלאכה, אם אינה לצורך המועד, אינו גומר, ואם היא לצורך המועד, יכול לגמרה	גמירת מלאכה שהתחיל בה קודם ל"ד - בי"ד לפני חצות	
הוא לא חילק בין סוגי אומניות, ולכולם אסור להתחיל מלאכה חדשה בי"ד לפני חצות.	לרבי מאיר: כל בעלי האומניות לא יתחילו בה בארבעה עשר, אף על פי שיכול לגמרה		י"ד עשרה
כיון שהם מצאו שיש לפעמים שמתירים בשלושת האומניות הללו לעשות בחול המועד, כגון, לתפור בגד למי שאינו אומן בכך, ולכבס ולספר את מי שיצא מבית האסורים, ג"כ מותר בחול המועד, לכן, התירו בהם	לחכמים: שלש אומניות עושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות, ואלו הן: החייטים, הספרים, והכובסין	התחלת מלאכה בי"ד במקום שנהגו שלא לעשות מלאכה	

		בערב פסח לפני חצות לכתחילה.
	לרבי יוסי בר יהודה: אף הרצענים	כיון שמותר להם לתקן מנעליהם של עולי רגלים בחול המועד, לכן, התיר להם גם לעשות מנעלים חדשים לכתחילה, בערבי פסחים. אך לרבנן אסור, כיון שסוברים שאי אפשר להתיר להם לעשות מנעלים "חדשים", רק משום שמצאנו בהם צד היתר ב"תיקון" מנעלים במועד.

משנה י'	הושבת תרנגולים על גבי הביצים, כאשר הביצים עדיין ראויים לאכילה	בי"ד - מותר	משום שאינה מלאכה גמורה.
	החזרת תרנגולת שברחה מעל גבי הביצים, והושבת תרנגולת במקום תרנגולת שמתה	במועד מותר, וכל שכן בי"ד	מדובר בביצה שכבר ישבה עליה התרנגולת ג' ימים וכבר אינה ראויה למאכל, ואם לא תוסיף התרנגולת לדגור עליה תתקלקל, והוי דבר האבד, וכיון שהותרה במועד דחמיר יותר, כל שכן שהותרה בי"ד.
	גריפת וסילוק זבל מתחת רגלי הבהמה	בי"ד - גורפין ומסלקין (אף לאחר חצות)	אף שיש בה טירחא, אינה מלאכה.
	הולכת והבאת כלים מבית האומן בי"ד	במועד - רק מסלקין לצדדים	כיון שהמועד חמור יותר מי"ד החמירו בו יותר ולא התירו בו לטרוח כל כך ולגרוף, אלא לסלקו לצדדים.
		מותר, אף שאינם לצורך המועד	משום שאינה מלאכה.

משנה ח'	ששה דברים עשו אנשי יריחו	מרכיבין דקלים כל היום	מרכיבין בי"ד ניסן אפי' אחר חצות, וחכמים לא הקילו בזה.
		ששמע כורכין את	שלא אמרו "ברוך שם כבוד מלכותו לעלם ועד" בין שמע לואהבת.
		קוצרין וגודשין לפני העומר	אסור לקצור לפני העומר במקום שראוי להביא ממנו עומר, דהיינו מקומות גבוהים שאין צריך להשקות בהם בידים, וממקומות שצריך להשקות בהם בידים, כגון יריחו, אין מביאים משם, ומותר לקצור שם לפני העומר, אך לא לגדוש, שמא יבואו לאכול, אך אנשי יריחו קצרו וגדשו.
	ששמע דברים	מתירין גמזיות של הקדש	אבותיהם הקדישו אילנות, והם התירו לעצמם ליהנות מהענפים שגדלו לאחר ההקדשה, לפי שאמרו שמה שגדל אח"כ אין בו קדושה.
	ששמע	אוכלין מתחת הנשרים בשבת	אכלו מתחת האילן פירות שיש ספק אם נשרו בשבת, ואסורים משום מוקצה.

					נותנין פאה לירק	אין חייבין בפאה אלא בדבר שמקיימים אותו זמן רב באוצר, וירק אין מקיימים, לכן פטור מפאה, והם החמירו ונתנו פאה לירק. אך מחומרא זו יצא מכשול, דלפי הדין אין העניים צריכים לעשר פאה, אך ירק זה שאין בו חיוב פאה צריכים לעשר, והעניים שחשבו שדינו כפאה לא עשרוהו, ונמצא שאכלו טבל.
משנה ט' ששה דברים עשה הזקנה המלך	שלושה הודו לו	גרר עצמות אביו על מטה של חבלים	לפי שהיה אביו - אחז - רשע, והוי לו כפרה, וכן כדי שיתבזה על רשתו ולא ילמדו ממעשיו.			
		כתת נחש הנחושת	לפי שהיו העם טועין אחריו ועובדין לו כאלוה.			
		גנז ספר רפואות	לפי שלא היה העם מכניע לבו לה' כדי שיתרפאו, אלא היו מסתכלין בספר רפואות ומתרפאין.			
	שלושה שלא הודו לו	קצץ דלתות של היכל ושיגרן למלך אשור	לפי שהיה צריך לבטוח בה' ולא לשלוח מתנות לפייס את סנחריב מלך			
		סתם מי גיחון העליון	סתם מי גיחון כדי שלא יהיה מים לצבא אשור, אך לא היה צריך לעשות פעולות אלו אלא לבטוח בה'. כמו שנאמר לו ע"י ישעיהו "וגנותי על העיר הזאת להושיעה", ועוד שעי"ז הרע לבני עמו.			
		עבר ניסן בניסן	אין מעברין את השנה בניסן, והוא לא עיבר בניסן אלא בל' אדר, וחכמים לא הודו לו, כיון של' אדר פעמים שקובעים אותו ניסן, סברו שאין מעברין בו את השנה.			

מחסן מילים להכתבה							

- על פרק ה' -

זמן שחיטת והקרבת קרבן התמיד	מעיקר הדין	בששה ומחצה	כי זמן הקרבת התמיד הוא בין הערביים, דהיינו, כשהחמה מתחילה לנטות לצד מערב, והזמן הזה הוא ששה ומחצה.
	בימות השנה	נשחט בשמונה ומחצה וקרב בתשע ומחצה	מחכים עד לשמונה ומחצה כדי שיהיה יותר זמן להקרבת נדרים ונדבות, ואפשר עדיין להקריב כי הוא עדיין בין הערביים.
	בערב	נשחט בשבע ומחצה	משום שקרבן הפסח קרב לאחר קרבן

		פסח	וקרב בשמונה ומחצה	התמיד, הקדימו את הקרבת התמיד, כדי שיהיה יותר זמן להקרבת הפסחים.
		בער"פ שחל להיות בער"ש	נשחט בששה ומחצה וקרב בשבעה ומחצה	משום שצליית הפסח צריך להיות לפני השבת, כי רק השחיטה וההקרבה דוחים את השבת, לכן, צריך להקדים כדי שיהיה מספיק זמן קודם השבת גם לשחיטתו והקרבתו, וגם לצלייתו.
י"ז תשרי			פסול	משום שאם חשב באחת מארבעת העבודות של הפסח מחשבת שלא לשמו, אף אם נתחרט וחשב גם לשמו, הרי זה פסול בגוף הקרבן.
י"ז תשרי		שחטו שלא לאוכליו, או שלא למנויו, או לערלים, או לטמאים	פסול	כיון שכל אלו אינם ראויים לאכול הפסח, הרי זה פסול.
		שחטו לאוכליו ושלא לאוכליו, למנויו ושלא למנויו, ולערלים, לטמאים ולטהורים	כשר	כיון שחשב גם על אלו שכשרים באכילתו, אינו נחשב לפסול בגוף הקרבן, וכשר.
		שחט הפסח קודם חצות	פסול	משום שנאמר (שמות יב): "בין הערביים".
		שחטו קודם התמיד (לאחר חצות)	כשר בדיעבד, ובלבד שיהא אחד ממרס בדמו עד שיזרק דם התמיד, ואם זרק דמו קודם התמיד, ג"כ כשר בדיעבד	אף שמלכתחילה צריך ששחיתת הפסח יהיה לאחר הקרבת התמיד, מכל מקום כשר בדיעבד אפילו אם שחטו קודם התמיד, כיון שהוא כבר בין הערביים.
י"ח תשרי		השוחט את הפסח על החמץ (כשיש לו חמץ בביתו)	עובר בלא תעשה, לכו"ע	משום שנאמר (משפטים כג): "לא תזבח על חמץ דם זבחי", וכן נאמר (כי תשא לד): "לא תשחט על חמץ דם זבחי".
		השוחט את קרבן התמיד של בין הערביים בערבי פסחים על החמץ	לרבי יהודה: עובר בלא תעשה	הוא דורש זאת מפסוק.
			לתנא קמא ולרבי שמעון: אינו עובר בלא תעשה	אין דורשים מהפסוק כמו רבי יהודה.
		שיטת רבי שמעון בשחיטת הפסח, או שאר זבחים, או חטאת,	הפסח בארבעה עשר ושחטו	כנ"ל בשיטת התנא קמא, בהשוחט את הפסח על החמץ, רק רבי שמעון מחלק

בין לשמו ושלא לשמו.		לשמו	על החמץ בערבי פסחים, ובמועד	
	אינו עובר בלא תעשה, והקרבן פסול	הפסח בארבעה עשר, ושחטו שלא לשמו		
כפי שנראה לקמן, שבשאר כל הזבחים כן עובר בלא תעשה, הוא סובר כך רק בשאר זבחים שהקריב במועד.	אינו עובר בלא תעשה, והקרבן כשר	שאר כל הזבחים בארבעה עשר, בין לשמן ובין שלא לשמן		
כיון ששחט את הפסח שלא לשמו במועד, הוי שחיטה ראויה משום שדין הקרבן הזה הוא שהוא נהיה שלמים, ולכן, עובר בלא תעשה, שכן הוא דורש משני הפסוקים של "לא תזבח" ו"לא תשחט" שאחד הוא לי"ד ואחד הוא למועד, שגם בי"ד וגם במועד אסור לשחוט שום קרבן ראוי על החמץ.	עובר בלא תעשה, והקרבן כשר (ונהיה שלמים)	הפסח במועד, שלא לשמו		
כיון ששחט את הפסח לשמו שלא בזמנו, הקרבן פסול ולא שמה שחיטה, ולכן אינו עובר בלא תעשה.	אינו עובר בלא תעשה, והקרבן פסול	הפסח במועד, לשמו		
כיון שבלא לשמן הקרבן כשר, לכן גם בשלא לשמן וגם בלשמן, עובר בלא תעשה כנ"ל.	עובר בלא תעשה, והקרבן כשר	שאר כל הזבחים במועד, בין לשמן ובין שלא לשמן		
כיון שהקרבן כשר הוא עובר בלא תעשה כנ"ל.	עובר בלא תעשה, והקרבן כשר	חטאת במועד, לשמו		
כיון שבחטאת כששחטו שלא לשמו הוי שחיטה שאינה ראויה, ופסול, לכן, אינו עובר בלא תעשה.	אינו עובר בלא תעשה, והקרבן פסול	חטאת במועד, שלא לשמו		
שנאמר (שמות יב): "ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל", ודרשינן: 1. קהל, 2. ועדה, 3. וישראל, כי היה אפשר לכתוב רק "כל הקהל", או רק "כל העדה", או רק "כל ישראל", וכיון שנאמר כל הלשונות דרשינן שצריך ג' כיתות, ואפילו אם כל הקהל יכולים	שלש		מספר הכיתות שבהם נשחט הפסח	14

לשחוט בפעם אחת.			
משום שצריך לתקוע לפני הקרבת הקרבן, לסימן שצריך להתחיל.	נכנסה כת ראשונה, נתמלאת העזרה, נעלו דלתות העזרה, תקעו והריעו ותקעו	סדר הכניסה לעזרה	
משום שיותר יפה שכל שורה הוא בצבע אחיד.	הכהנים עומדים שורות שורות, ובידיהם בזיכי כסף ובזיכי זהב, וכל שורה היתה מסוג אחד	צורת עמידת הכהנים בקבלת הדם מהקרבנות	
שמא יניחום ויקרש הדם.	לא היו לבזיכים שוליים (אלא היו מחודדים למטה)	צורת הבזיכים שבהם מקבלים הדם	
כי השחיטה כשרה בזר.	כהנים, לויים, וישראלים	מי הם הכשרים לשחוט	
כי מקבלה ואילך, אינו כשר בזר.	כהנים	מי הם הכשרים בעבודת הדם	
צריך הרבה כהנים, דברוב עם הדרת מלך, וקודם מקבל כל אחד את המלא ואחר כך מחזיר את הריקן, משום שאין מעבירין על המצוות, וזריקת הדם בקרבן פסח שונה מזריקת הדם בכל הקרבנות, שכן כל הקרבנות צריך ב' מתנות שהן ארבע או ארבעה מתנות על ארבע קרנות, וכאן משום שלא כתוב "סביב", אין זורקין אלא זריקה אחת באחד מהכתלים של המזבח שהם כנגד היסוד.	קיבל הכהן, נותנו לחבירו, וחבירו לחבירו, ומקבל את המלא ומחזיר את הריקן, כהן הקרוב אצל המזבח זורקו זריקה אחת כנגד היסוד	סדר קבלת - והולכת - וזריקת הדם אצל המזבח	י, עזרא
---	בכל אחת משלוש הכתות הלויים קורים את ההלל וכל העם עונין אחריהם, אם גמרו שנו, ואם שנו, שלשו	קריאת ההלל בשעת הקרבת הקרבן	י, עזרא
אע"פ שבעזרה היתה ריצפת שיש ולא היו צריכים לחשוש שמא ישו גומות, מכל מקום גזרו שמא ידחו גם במקום שאין ריצפה אלא חול, שכן במקדש גם היו איסורי שבות בדברים שאינם שייכים לדיני עבודת הקרבנות.	הכהנים היו מדיחים שלא ברצון חכמים	הזחת העזרה מהדמים של הקרבנות בשבת	י, עזרא
הוא סובר שצריך לעשות כך, שמא לא נזרק הדם מאחת הקרבנות ונמצא שאותו מקריב אוכל את פסחו כשהוא קרבן פסול, לכן סבר שצריך לאסוף מדם התערובת שעל הריצפה כדי לזרוק	לרבי יהודה: זורקים	זריקת כוס מלא מדם התערובת (המוטל על הריצפה) על גבי המזבח	

בהצלחה